

og Valgbarhed efter hiin Anordning vare aldeles sammenfaldende med hinanden; men deraf følger ingenlunde, at Bestemmelsen er bygget paa den Omstændighed, at de Valgbares Antal tidligere var mere begrændset end efter den nye Lov; thi det er netop Hovedsagen, at man har et tilstrækkeligt Antal af Valgere, som man kan tiltroe en større Interesse for Communens Anliggender, saa at, naar man kun fik dobbelt saa mange Valgere, som der er Forstanderskabsposter, saa vilde disse Enkelte faae en overdreven stor Indflydelse, som kun skulde blive opveiet derved, at der var et stort Antal af Valgerne, som havde umiddelbar Valgret, hvilken dog ikke veier meget ved Siden af den umiddelbare. Hvad det andet Vndringsforslag angaaer, der gaaer ud paa, at Lovforslagets Bestemmelse, hvorefter Valgmændenes Antal i intet Sognedistrict maa overstige $\frac{2}{3}$ af de umiddelbare Valgeres, forandres saaledes, at det nedsættes til $\frac{1}{2}$, da kan jeg ikke have Noget derimod at erindre, siden jeg har yttret mig i denne Retning under Forhandlingerne i Folkethinget. Hvad det Vndringsforslag angaaer, der er gjort til § 7, at nemlig Skolepatronen skal vælges mellem Sogneforstanderne indbyrdes, saa kan jeg ikke have nogen Tvivl om, at, naar man forresten finder det nødvendigt at fastsætte Saadant og ikke finder, at det maatte falde affig selv, at det da bestemmes, at den Gierne af 32 Dr. Hartorn paahvilende Forpligtelse til at være Skolepatroner skal tillige ophøre, naar deres tilsvarende Ret til at indtræde i Sogneforstanderskaberne ophørte; det kan derfor vist ikke Andet end findes aldeles billigt, at et saadant Tillæg kommer ind i Loven, hvis man ei anseer det for en Selvfølge.

Krarup: Jeg har i mit tidligere Foredrag søgt at gjøre gjældende, at der foreligger her Spørgsmaal, der tildeels, efter min Formening, rigtigere finde deres Bedømmelse og Burdering ved Hjælp af det praktiske Kjendskab til Livsforholdene end ved Hjælp af Lærdom. Mon Noget for Alvor vil kunne nægte, at der gives Spørgsmaal, der rigtigere finde deres Afgjørelse ved den praktiske Livserfaring end ved Lærdom, end disse? Mere har jeg ikke sagt. Naar forøvrigt den ærede 1ste Landsþthingsmand for Kjøbenhavn (Andræ) har holdt

et vidtløftigt Foredrag om Praxis og Iffe-Praxis, saa troer jeg, at det vil findes i sin Tid i Tidenden, at jeg ikke ved mit Foredrag har givet ham nogen Anledning dertil. Jeg seer vel, at det ikke behager den ærede Landsþthingsmand for Kjøbenhavn, der saa ivrigt har modsat sig denne Landbolov, at vi, der troe at have Kjendskab til Forholdene, søge at gjøre det gjældende; men jeg kan aldeles ikke vige fra, hvad jeg engang har udtalt som det, der er min inderlige Overbeviisning. Men jeg maa snarere forundre mig over, at Ingen af disse meget ærede Herrer har fundet Anledning til at imødegaae en Kjendsgjerning, som jeg anførte, en Kjendsgjerning, der staaer saa fast, at den ikke lader sig omstøde. Det vil være bekjendt ogsaa for disse ærede Herrer, at i Begyndelsen, efterat vi havde faaet vor frie Forfatning, var der i Kjøbstæderne en meget stor Bevægelse og en meget stor Frygt, fordi man paastod, at Kjøbstæderne aldeles ikke, eller ialtsald kun yderst svagt, vilde blive repræsenterede, og vinede deri en overordentlig stor Fare. Men har ikke Erfaringen viist, at i Rigsdagen har endnu, af alle dens Lovgivningsarbejder, ikke en eneste Sag faaet et saadant Udsald, at Kjøbstæderne kunne stige, at de ere blevne forurettede, eller at man er gaaet dem for nær? Jeg havde ventet, at de ærede Herrer vilde have søgt at tage fat paa og imødegaae denne Kjendsgjerning som det Væsentligste af, hvad jeg har udtalt; men dette have de aldeles forbigaaet. Jeg tillader mig at opfordre de Herrer til hellere at tage fat paa, hvad der er Hovedsagen, end at tage fat paa et enkelt Ord og ved en vidtløftig og tildeels uberettiget Talen op og ned derom at fordreie, hvad der er udtalt:

Drejer: Den ærede første Landsþthingsmand for 1ste Rieds (Andræ) har besværet sig over, at jeg ikke har gjengivet hans Dittringer nøiagtigt. Jeg kan dog ikke endnu ganske indrømme, at denne Besværing har været fuldkommen berettiget. Jeg vil meget gjerne indrømme, at jeg ikke har brugt netop de Ord, som jeg nu af Rigsdagstivenden seer, at det ærede Medlem har brugt, nemlig „at det, at han i den forrige Sæssion ikke kunde stemme for det da foreliggende Lovforslag, var grundet